

gende har været indlagt paa et offentligt Sygehus, for hvis Afbenyttelse der er fastsat en bestemt Betaling, i hvilket Tilfælde denne uden Eftervisning af de enkelte Udgifter kan fordres erstattet, selvfølgelig dog kun forsaavidt den ikke overstrider de foreskrevne Grændser for Erstatningens Størrelse.

§ 49.

Om der end er Personer, som paa Grund af Familie- og deslige Forhold (jfr. Kapitel I) ere pligtige til at forsørge den, der udenfor sit Forsørgelses hjem bliver trængende til offentlig Understøttelse, kan dog den Kommune, der foreløbig maa komme ham til Hjælp, med Hensyn til hans Modtagelse og Erstatning for de anvendte Bekostninger holde sig til den Kommune, hvort han er forsørgelsesberettiget, eller som ifølge § 26 skal afholde Omkostningerne ved Trangen, og denne vil derefter have at søge Erstatning hos Bedkommende.

§ 50.

Den Trængende, som har nydt Understøttelse udenfor den Kommune, som vil have endeligt at afholde Udgifterne ved hans Forsørgelse, er, saafremt denne endnu ikke er udfunden, ikke berettiget til at forlade den Kommune, hvort han har nydt Understøttelse, uden Samtykke fra sammes Fattigbestyrelse.

§ 51.

Naar der ikke paa anden Maade kan tilvelebringes Bevis for de faktiske Omstændigheder, hvorpaa Afgjørelsen af Spørgsmaalet om en Trængendes Forsørgelsessted beror, bliver den Vaagsældendes Udsagn i saa Henseende at anse som bevissende, saafremt det er fuldkomment bestemt samt saa fuldstændigt og nøagtigt, at det kan antages, at han har tilførelig Kundskab derom, og der heller ikke er andre Omstændigheder forhaanden, som svække Troværdigheden af hans Forklaring, hvilken iøvrigt, forat der kan tillægges den den ommeldte Betydning, bør være afgiven til et Politiforhør under Eids Tilbud.

§ 52.

Naar den Understøttelse, der ydes en Trængende, ikke kan betragtes som blot midlertidig, er den Kommune, der i Genhold til de i denne Lov indeholdte Regler endeligt skal afholde Udgifterne ved Understøttelsen, berettiget til at fordrø ham hjemsendt. Under samme Forudsætning er Opholds kommunen ikke pligtig til at finde sig i, at han vedbliver at opholde sig der, men kan forlange ham modtagen i den erstatningspligtige Kommune. Dog kan Indenrigsministeren, naar særlige Omstændigheder tale derfor, tilstede, at Hjemsendelse af en Trængende undlades, uagtet denne i Medfør af nysaanførte Bestemmelser fordres iværksat af vedkommende Kommune.

Den, der nyder fast Understøttelse i sin Forsørgelseskommune, maa ikke tage Ophold i en anden Kommune uden begge Kommuners Samtykke. Skulde dette desuagtet ske, er Opholds kommunen berettiget til strax at lade ham hjemsende, og de den ved saadant Ophold og Hjemsendelse paadragne Udgifter blive at erstatte af Forsørgelseskommunen med deres fulde Beløb.

§ 53.

Trængendes Hjemsendelse fra Opholds kommunen til den erstatningspligtige Kommune skal stedse ske paa den efter Omstændighederne billigste Maade, saasom tilføds, naar Intet derfor er til Hinder, ved Sernbane eller tilføds, hvilke Befordringsmaader fortrinvis bør vælges, hvor de passende lade sig anvende, eller med Fragtvogne og deslige og ellers med leiet Befordring. — Politimestrene skulle, naar derom af Fattigvæsenet stilles Anmodning til